

Helt störd

Jag stör mig på att alla alltid tror att de har rätt och handlar utifrån det. Jag stör mig på att inte alla känner mig, vet vem jag är, hur jag fungerar, min historia och att ingen kan läsa mina tankar. Jag stör mig på att allt jag gör har konsekvenser och att andras handlingar har konsekvenser för mig med. Jag stör mig allra mest på att allt inte är objektivt. Att allt är bäst när det är i balans, mittemellan och lagom.

Jag stör mig på att jag aldrig kan vara lagom eller hålla mig på bara en sida. Det stör mig att jag fungerar på det sätt jag gör, är den jag är och känner det jag känner. Att jag inte är som andra stör mig. Men att ingen är som andra stör mig ännu mer. Det är störande att halva jag inte stör sig på något medan andra halvan stör sig på allt, speciellt den ostörda halvan.

Jag stör mig på att det här till en början bara var en skoluppgift. En dum skoluppgift som lyckades inspirera mig. Jag stör mig på det eftersom det går emot vad jag alltid har känt. Skolan har förstört så mycket för mig, tryckt ned mig och aldrig förstått mig. Det stör mig att det alltid varit där jag känner mig minst förstådd. Det stör mig att jag blir störd på att skolan för en gångs skull förstår mig. Det stör mig att någon som är emot mig kanske förstår hur jag känner. Det stör mig faktiskt.

Det är störande att jag som aldrig skulle berätta vad jag känner, allra minst i skolan, nu skriver detta, medveten om att någon ser att jag har känslor. Att störa sig är en trygg känsla. Det avslöjar inte mycket om ens innersta känslor. Men när alla mina känslor stör mig, finns det mycket som skulle passa in i den här kolumnen. Det stör mig att jag inte kan skylla allt på skolan.

Det stör mig, bara lite, att jag inte måste vara på ett visst sätt. Det är okej att vara lat ibland och inspirerad ibland. Ibland vara den som stör sig på andra och ibland, kanske oftare, den som andra stör sig på. Det stör mig att någon kanske läser det här och får en bild av mig som inte stämmer.

Jag tror inte att den här kolumnen ska skrivas så här. Det stör mig inte. Det betyder att allt är som vanligt. Jag ser saker annorlunda än andra. Men det är lite störande att halva klassen sitter i flera minuter och funderar på vad som stör dem i samhället, medan min lista aldrig tar slut på saker som stör mig hos mig själv. Det stör dem säkert att de inte kommer igång medan vissa redan skrivit flera rader. Rastlösa elever som stör sig på de "duktiga" som så

flitigt sitter och skriver som om skolan är något roligt och intressant där man kan lyckas. Jag är oftast en av dem. Det stör mig att vissa passar in i skolsystemet.

Jag hoppas att jag en dag inte stör mig på de förmågor jag har, bara för att skolan inte passar mig. Det stör mig lite att också jag tror att jag har rätt och handlar utifrån det. Jag är, störande nog, en del av det jag kallar "andra". Lite stör det mig att jag inte längre är lika störd av tanken på att alla inte förstår mig. Att jag lyckats skriva en kolumn stör mig nu bara lite.